

Salutació

Jordi Sales i Coderch

Bon dia a tothom, benvinguts a casa vostra i, primer, el que he de fer és felicitar-vos. Felicitar-vos per la jornada que feu aquest any i pel fet que ja sou a la 23a. A la 23a, ja comença a ser la majoria d'edat del Codi Català antic, que era als 23 anys. En tots els casos, ja sou majors d'edat i això és una bona cosa.

El lema de la universitat d'aquest any és *Tenacitat, història i poesia*. La tenacitat de les jornades andorranes ja està certificada i ara fem un acte de certificació.

És d'agrair-vos l'estudi de conjunt, dels problemes amb la comunicació. Per mi, la Universitat Catalana d'Estiu és el lloc idoni per debatre la solució de les coses que preocupen els ciutadans, amb intensitat, amb rigor i amb el mètode apropiat. Però la vida universitària seria incompleta si no hi hagués moments en què el treball universitari d'estudi revertís directament en les ciutadanes i els ciutadans i aquests ho fessin servir per al més important que es pot fer servir el saber: per orientar-se.

El moment racional de les nostres vides és aquell moment en què fem servir els coneixements per orientar-nos en l'acció. Si tinguéssim uns coneixements, però aquests no arribessin a orientar conductes racionals, no ens en serviren de res.

L'esperit de Prada, que ja té 42 edicions, és un esperit que ha sabut ajuntar quatre coses: la memòria dels nostres personatges i dels nostres fets, la memòria de la vida de les generacions anteriors que ens han possibilitat els coneixements, la festa i la gosadia.

Des de tots els plantejaments possibles, Prada és un lloc de llibertat. Tots els plantejaments que s'hi mouen tenen la gosadia d'avançar-nos en la plenitud dels nostres territoris, com les jornades andorranes: un any s'hi parla de l'andorranitat, un altre de la ciutadania andorrana... És en aquest moment que jo crec que l'esperit de Prada ha d'anar penetrant en la vida dels nostres territoris i tractar els ciutadans com a persones madures.

Necessitem un hàbit i fer una pressió sobre el que s'anomena, en mala hora, *classe política*. De polítics, en som tots com a ciutadans lliures. Ara venia de la inauguració del curs de dret, de dret civil. En aquests moments hi ha una taula rodona en què es parla de l'aportació del dret

civil català a Andorra, el dret civil valencià i les diverses qüestions que això comporta. Aquesta és una novetat del programa d'enguany, perquè –per aquelles coses que passen a vegades en la vida de les institucions– el dret era com absent dels programes. Vam fer algunes classes els anys 1980, però ben poca cosa. I ara s'ha restituit en tota la seva plenitud. Jo veig el curs com un volum més de la nostra col·lecció editorial, i un altre any, potser el vinent, un acte de les dotze parlarà de la tradició jurídica en els nostres territoris.

Aquest diàleg d'enriquiments amb què hem anat progressant han fet de Prada el que és i com ens agrada.

Sé que tots els participants d'aquestes jornades estan ben representats per la gent que és a l'equip rector. Com a president de l'equip rector m'agrada, –no en presumeixo–, m'agrada comparar-m'hi no gens menys que amb el Guardiola.

I, és clar, el Guardiola és el Guardiola, perquè té el Piqué, el Puyol i un munt de gent. Jo a l'equip rector tinc gent estupenda, i un dia que els ho vaig dir, els caps d'àrea em van preguntar: "I qui és el Txigrinski?" Jo els vaig contestar que no teníem pas el Txigrinski, sinó que tenim piqués, tenim puyols, tenim de tot, i tots plegats amb bon humor el que fem és guanyar la lliga. Avui comença la segona volta, perquè som a la meitat de l'edició, i jo sé que entre tots guanyarem la lliga i que pensarem en l'edició següent.

Això és el que us volia dir en confidència i animar-vos que produïu aquesta reflexió que, com a professor de filosofia que sóc, estic segur que, ajustant bé els conceptes, és una cosa que acabarà de fer més felices les andorranes i els andorrans en el termini de temps que sigui.

És a dir, que treballar, atansar, saber, usar la filosofia en la seva orientació, la història, el dret, totes aquestes coses que serveixen perquè alguns tinguem un paper que diu que, per exemple, el meu pare era professor de matemàtiques (ell deia que era savi perquè tenia un paper que així ho deia). És clar, d'aquest tipus de coses la gent ara se'n riu, però l'Estat és el que és i el necessitem perquè nosaltres som el que som perquè hi ha un paper que ho diu. A classe explico que jo, a la gent intocable, encara que sigui racional, existencial i no sé quantes coses més, els dic: "Vostè a casa seva té una escriptura." Fa molts anys que sóc professor i he tingut molts alumnes anarquistes, però cap que al final de curs em digués que no ho necessitava perquè no creia en l'Estat. Venien tots a demanar el certificat d'estudis.

Doncs, hem de construir un Estat al servei dels ciutadans –crec que Prada ja és una eina per fer-ho–, hem d'usar la notificació, els estudis universitaris, els estudis científics... Repasseu totes les àrees de la Universitat Catalana d'Estiu i hi trobareu el lloc que pot fer més feliços els nostres conciutadans. I si hi trobeu alguna cosa a faltar ens ho dieu.

Entre les coses que ens falten, n'hi ha una que està poc representada: el teatre. Si l'any vinent teniu possibilitats, espero que des d'Andorra feu aportacions o propostes. De cinema, en fem cada dia, però ens falta teatre. Això és el que us volia dir en un moment de confidència, i que, sobretot, jo espero molt de vosaltres per guanyar tantes lligues com el Guardiola.

Jordi Sales i Coderch,
president de l'equip rector de la XLII UCE